

Oslovují ho témata, která podporují kreativitu, myšlenkovou inspiraci a duchovní růst. Organizuje FESTIVAL EVOLUTION, který spojuje původní veletrhy Biostyl, Ecoworld, Inspirace a Alternativa, které spoluzaložil. Uspořádal přes 1 900 eventů, v rámci kterých se prezentovalo více než 430 významných osobností z celého světa. Je spoluzakladatelem občanského sdružení POZITIVNÍ EVOLUCE, realizoval koncept multikulturního festivalu PRAŽSKÉ BRÁNY, se svou ženou Janou se jako producent podílel na vzniku audiovizuálního představení ŠIVOVO KOLO ŽIVOTA, aktivně se věnuje projektu PROREGIONY. S Petrem Vachlerem spolupracuje na přípravě filmu Tajemství a smysl života.

BIOSTYL
ZDRAVÍ
ECOWORLD
ALTERNATIVA
INSPIRACE

festival evolution

17. - 19. 4. 2015
Výstaviště Praha Holešovice

Vítejte
v zajímavějším
světě

Ano, ne, nevím

Ctirad Hemelík je pro mě člověk mnoha tváří. V předpisovém obleku a kravatě působí jako racionální podnikatel, v režné košili a sandálech máte za to, že je to klasický přírodní „biomuž“. Díky výčtu jeho dosažených úspěchů a prošedivělým vlasům získáte dojem, že musí být na Zemi nejméně pět dekád, pak vás ale překvapí, že mu ještě nebylo ani čtyřicet. Umí „dělat business“, ale umí si také pěkně hrát s vizí a záměrem. Náš plánovaný rozhovor přesunul jednou (jako správný manažer) kvůli důležitější schůzce a podruhé (jako správný táta) kvůli tomu, že zůstal doma s nemocným synem. A tak jsem se sama v sobě potýkala s úkolem, jak vám Ctirada nejlépe představit. A rozhovor s ním mi přinesl naprosto jasnou odpověď. Nevím. A není potřeba vědět.

Příznám se, že když jsi podruhé přesouval náš rozhovor, už mě to trochu štvalo. Ale když jsem se dověděla, že je to kvůli dětem, tak jsem, jako každá máma, zjihla a vlastně mi udělalo radost, že jsi z těch, pro které je rodina důležitější než práce. To asi přišlo s dětmi, vid? Byl to životní zlom?

Zlomem bylo setkání s mou ženou Janou. Do té doby byl život jedna velká jízda ve smyslu – co si vymyslím, to udělám, i když výsledek může být nejistý. Pak přišlo narození prvního syna Matyáše a já mohl zakotvit. Ostříhal jsem si vlasy a šel jsem dělat seriózního podnikatele. Když se měl narodit mladší Kryštof, doslala žena chřipku a on kvůli tomu přišel na svět o pět týdnů dříve. Po návratu z porodnice tu chřipku dostal také, takže šel zpátky do nemocnice, následoval zápal plic a boj o život. Tou dobou vrcholila Pozitivní evoluce. A já musím Kryštofovi poděkovat za to, že mě tahle jeho příhoda vtáhla zpátky k rodině. Já byl do toho projektu tak vtažený, že jsem tou dobou rodinnému krbu, zpětně viděno, nedal moc. Tehdy jsem si myslel, že ano, ale dneska to vidím jinak.

A jaké to je změnit se z dlouhomasého volnomyšlenkáře ve spořádaného podnikatele a vzorného otce?

Ve vnějšku jsem pořád stejný. Ale je to o hodně větší výzva. Ve firmě jsem dříve měl jen brigádníky, teď mám zaměstnance a to je úplně jiná zodpovědnost. Jsem narozený ve znamení Panny a pro tu je tahle spořádanost přirozená. Ale jsem také vizionář (což mi vyšlo i v nějakém testu) a pro toho je to naopak obtížné, protože mě vlastně baví každý den něco jiného. To se týká i rodiny. Rodina, to je neustálé opakování rituálů – školka, fotbal, vyčistit zuby, spát... To je pro lidi, kteří by chtěli mít každý týden něco nového, každodenní výzva. Stejně jako partnerský vztah, který mě denně překvapuje, a denně na něm něco nechápu. Ale já to přijal a já to tak hlavně chci. Především proto, že jsem si vždycky přál mít děti. Sám sobě jsem si slíbil, že bych jim chtěl postavit dětství ve všim, co mně chybělo. Já měl dětství krásné, ale sto procent jsem viděl někde jinde. A tajně doufám, že se mi u mých kluků daří tomuto ideálu blížit. Když jsem potkal Janu, bylo mi 28. Brzy na to jsem ji požádal o ruku, za devět měsíců jsme se vzali a Matyáš za námi přišel o svatební noci. Když mu bylo tři a půl roku, řekli jsme si, že by bylo na čase pořídit mu sourozence, a za čtrnáct dnů mi

Jana hlásila, že je na cestě druhý prcek. Rozhodli jsme se, že je na čase přivítat dalšího človíčka, a pokaždé, když jsme se tak rozhodli, on za námi přišel.

To mě u tebe nepřekvapuje. Práce se záměrem je jedna z tvých mistrovských dovedností. Rozhodneš se pro něco, že to tak bude, a ono to tak je. Nebo ne?

Tak o tomhle chceš vést rozhovor? Ale já tady nechci být za nějakého šarlatána. Já se prostě jen narodil v domě s nějakou energetickou anomálií. Na pražských Vinohradech ho postavili v 19. století zednáři. Ten dům se jednoduše velmi dobře používá jako jakási „brána dál“. Nikdy jsem proto neměl problém s vizualizací, já to nehledal, já to tam měl. Maminka a sestra mají tyhle schopnosti také.

Se záměrem a vizualizací jsem si tedy hrál hodně už od mala. Znáš takové ty 3D obrázky, kdy se na ně koukáš, pořád je to dvourozměrné a pak se něco stane a ty vidíš trojrozměrný obrázek, který tam do té doby nebyl. Stejným způsobem pracuji s energií, s vizí, s přáním. Koukám jen do třetího, na první pohled neviditelného, rozměru. Ale on tam je pořád.

Nedávno jsem byla na akci, kterou pořádala tvoje agentura, bylo to venku, počasí nepřálo, všude kolem přišlo a kolega ti říkal, ať začneš „makat“. Ty ses soustředil (viděno mnou) a ve výsledku na daném místě jako jediném v širokém dalekém okolí nepřišlo...

Nebylo to vyloženo tak, že bych si řekl: Tady pršet nebude! Ale zapnul jsem mobil a koukal, jak a kam jdou mraky. Zmapoval jsem si situaci a pak se rozhodl, že o dva konkrétní kopce „opřu“ jakési imaginární desky a mraky se budou stáčet kolem nich. To je celé. Můžeme se bavit o tom, že je to úplně mimo, ale pro mě je tenhle svět stejně přirozený jako stůl, u kterého teď sedíme. Umíme a děláme to tak všichni, ať už vědomě nebo nevědomě. Všichni si tvoříme svět a můžeme ho svou mentální silou ovlivňovat. Zkusit to může každý. Ostatně, vizualizace je technika, kterou popisují v nějakém módu všechny duchovní školy a náboženství. Počínaje křesťanskou mystikou, konče buddhismem. Na konci vizualizace se dá ovlivnit materie, na které jsme se shodli. My si svět tvoříme, to už říkal Jung, všichni jsme tvůrci a energeticky silnější vyhrává. Tak to funguje. Ovlivňujeme

Vlevo: Pozitivní evoluce – Karel Janeček a Tomáš Marada. **Vpravo:** S Petrem Vachlerem připravuje film *Tajemství a smysl života*.

svět, jeden druhého, děláme to ve vztazích, kdy jeden druhého chtěně či nechtěně manipulujeme, na to jsme zvyklí, to nám nepřipadá zvláštní, ale kdyby se tohle ovlivňování mělo týkat mraků, je to najednou divné.

Také si říkám, že je asi pořád ještě hodně lidí, kteří, když jim tohle řekneš, sepnou ruce a utíkají od tebe coby od blázna, že ano?

No jasně, spousta lidí už mi do očí řekla, že jsem magor do Bohnic. Ano, děkuji, chápu, netvrdím, že jsem normální. Ale zase, kde je hranice normalnosti? Když ti řeknu, že vidím auru, mluvím o tom, že tato technika se dá naučit. Koukám jakoby za tebe a je tam. Když jsem unavený, nejde to, ve tmavém prostoru je to složitější. Ale vidět auru lze.

Stejně jako mi nepřijde nic divného na tom, že když soustředíte veškerou svou energii na to, že někde postavíte imaginární desku, o kterou se odrážejí mraky, tak to jde. Ale jestli je to pravda, nebo ne, to já nevím, není to ověřitelné, dokazatelné. Třeba je to náhoda. Ale já tomu věřím.

Připravuješ si energeticky i prostor před Festivalem Evolution?

Když připravujeme festival, dám si práci, aby ten prostor měl přímou energii, aby tam lidem bylo dobře. Znáám datum konání, místo konání a mohu si to připravovat už mnoho měsíců dopředu. Té správné energii pomáháme mnoha metodami. Už v architektonickém návrhu pracujeme třeba s principy feng shui nebo zlatého řezu, domlouváme výstavy, koncerty a taneční vystoupení, která celkový pocit umocní. Ale nakonec je to o lidech – snažíme se připravit pro vystavovatele, přednášející i návštěvníky příjemné prostředí, ve kterém jim bude dobře, a to se pak vrací v tom, že oni tu pohodu a spokojenost šíří dál a tyhle nálady se pak spojí dohromady...

Vrátím se zpátky do vinohradské vily, kde sis jako dítě hrál s vizemi. Napadá mě, jaké si měl dospívání. To muselo být s tvými nezvyklými schopnostmi náročné...

Ano, měl jsem náročnou pubertu, byl jsem velký rebel, nevěděl jsem si se sebou rady. Prošvihl jsem vysokou, tak jsem byl rok na vojně, kde jsem okusil, jaké to je, když člověk musí poslouchat. Pak jsem se nějak tak plácal a posléze odjel na půl roku do Kanady. A odtamtud jsem se vrátil s jasným plánem, že chci pomáhat lidem sdílet nové prožitky, metody a inspirace.

To v praxi znamenalo co?

Začal jsem dovážet byliny z celého světa, scházel jsem se s léčiteli, což byli moji odběratelé, takže jsem trávil většinu času s lidmi, kteří mi rozuměli. Udělali jsme obchod a pak jsme de-

batovali o paradigmatech a smyslu života a já byl rád, že takoví lidé jsou a já nejsem sám mimoň. A také jsem viděl, že doba dozrává k tomu, že to tak bude vnímat stále více lidí.

V roce 2003 jsem poprvé slyšel o veletrhu na výstavišti a dostal jsem nabídku, jestli bych nepomohl. Řekl jsem, že ano, ale že by byla škoda, kdyby to bylo bez programu, přednášek a vzdělávání. A tak jsem v roce 2005 začal jako externista spolupracovat na prvním ročníku veletrhu Esoterika, který v průběhu doby změnil názvy, ale pořádám ho dodnes. Velké překvapení bylo, že se tenkrát přihlásila stovka vystavovatelů a přišlo 8,5 tisíce lidí.

A tím začala šňůra navlékání zajímavých osobností, které do České republiky vozíš na přednášky a semináře?

No jasně, pro mě totiž od začátku bylo a je na festivalu stěžejní vzdělávat, přinášet nové informace, nová témata. Takže na festival jezdilo a jezdí spousta osobností, z nichž mnohé máme s Petrem Vachlerem natočené do chystaného filmu *Tajemství a smysl života*. Ale mezi námi, já si všechny tyhle lidi vozím vlastně hlavně pro sebe.

Dlouhých sedm let ses snažil, aby do Prahy přijel také Deepak Chopra. Letos v dubnu se ti to podařilo. Bylo to tedy po velkém úsilí a snaze, a tak by mě zajímalo, jestli byl opravdu nejím ze všech osobností, které jsi pozval?

Deepak mě bavil lidskostí. Když budu měřit poměrem toho, čeho dosáhl, a toho, jak se choval, tak z toho vyjde rozhodně nejlíp. Když tu Deepak Chopra byl, shodou okolností jsem zjistil, že máme také stejný smysl života. Inspirovat lidi k jiným pohledům, nebo lépe řečeno, že je možné, že to funguje jinak, protože nikdo neví přesně, jak to je. Ale globálně aspoň inspirovat. Až ale budu mít před sebou zase nějakou výzvu nebo cíl, kterého chci dosáhnout, chci mu dát širší materiální základnu než jen rozhodnutí, že k nám přivezu nějakého chlápka, který mě inspiruje, a na konci mám nejdražší lístek v Lucerně. Návštěva Deepaka nebyla finanční výhra, ale zase jsem ho měl dva dny pro sebe, takže si nestěžuji. Deepak byl prostě v mnoha ohledech jedinečný, ale já mám rád všechny ty, které jsem sem přivezl.

Dobře, tak kdo další ti utkvěl?

Hodně mi dal Raymond Moody s jeho vědecko-filozofickým přístupem k věci. Žádná spiritualita. Jen fakta. Poté, co napsal knížku *Život po životě*, ho nejvíc irituje otázka, kterou dostává paradoxně nejčastěji – A myslíte si, že po životě něco je? Jenže on jen popsal to, co prožili lidé v klinické smrti, takže sám odpověď nezná. A to je vlastně to nejpodstatnější, co jsem se od Moodyho naučil. Moody to nazval *New Logic*. Nový přístup k myš-

Ctirad Hemelík (*1978)

- Spoluzakladatel a organizátor veletrhů Biostyl, Ecoworld, Inspirace a Esoterika (nyní festival Evolution)
- autor projektu Proregiony
- organizátor zhruba 1 900 eventů s mnoha světově proslulými osobnostmi
- spoluzakladatel Pozitivní evoluce o. s.
- táta dvou synů

lenkové tezi jedniček a nul, vím, nevím, mohu, nemohu. Každou informaci vyhodnocujeme jedničkou, nebo nulou a vydatně nás v tom podporují i technologie kolem nás, které jsou na tomhle principu duality založené. New Logic ale do té dvojice přijímá třetího, stejně hodnotného, partnera. K pólům Ano a Ne přidává ještě Nevím. Kdybychom Nevím brali stejně jako ty předchozí, tak se nám v mnoha věcech uleví a přestaneme je řešit. Spoustu věcí prostě nevíme. Co je po životě, na čem je založený kosmos, jestli mohu, nebo nemohu ovlivnit mraky. Nevíme, ale to neznamená, že nebudeme hledat odpovědi.

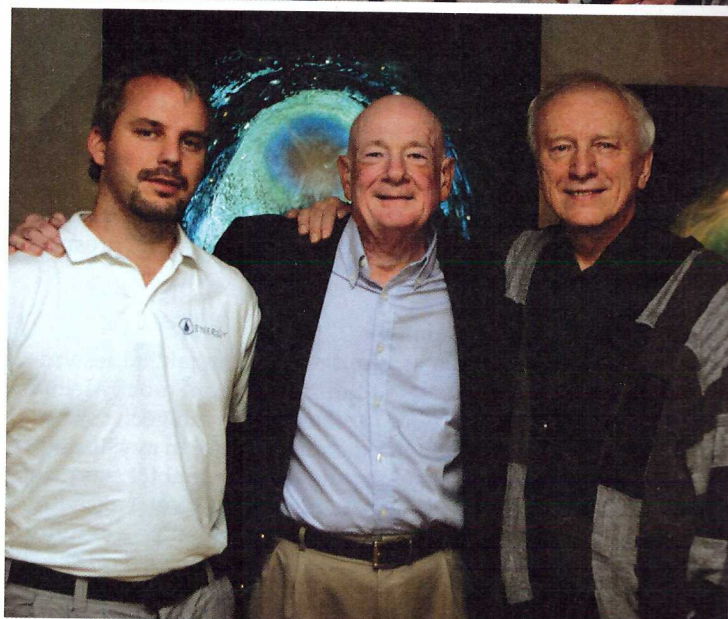
Hodně mi utkvěl také Svátý Singh z Indie. Narodil se v hinduistické rodině, kde bylo dopředu dáno, že on je svatý, člověk ceněný podobně jako dalajláma u buddhistů. Ale jemu to bylo málo, a tak v 16 letech odjel do Chicaga, kde vystudoval 3 univerzity. Dnes je mu skoro 70 let, má desítky patentů, z nichž většinu všichni známe a přicházíme s nimi do styku. Sám ale tvrdí, že žádný ten patent nevymyslel, on jen meditoval a při meditacích mu „to“ přišlo a on to věnoval společnosti, aby se nám lépe žilo a abychom se k sobě lépe chovali. Má nadaci Science of Spirituality, do které chodí peníze z každého patentovaného produktu, například z prodeje dotykových obrazovek. Doma v Indii, když vyleze na balkon, půlka města zaklekne a klaní se mu. Ale s jeho egem to nezamávalo a místo, aby si užíval, dál pomáhá.

Napadá mě, jestli by tohle uměl západní člověk?

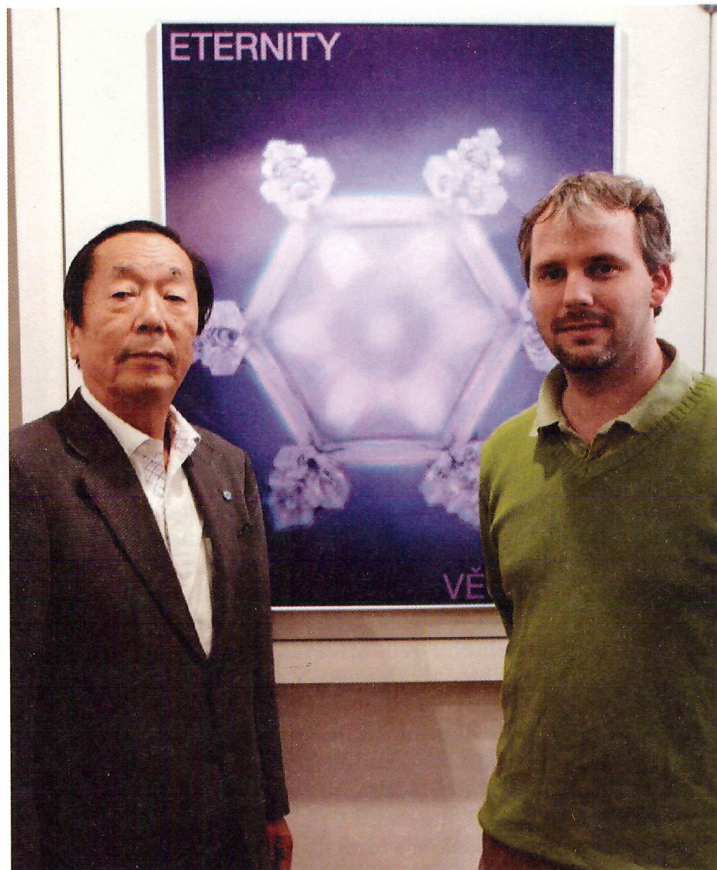
Je to úplně jiná kultura. V Indii je třeba astrologie přirozenou součástí života. Když se někdo narodí, žení, vdává, radí se s astrologem. Každá rodina má svého astrologa. A jsou divní? Nebo jsme divní my, že ho nemáme? Mohu opět s Raymondem Moodym odpovědět, že nevím. My jsme se s tím nenarodili, oni to mají naopak zakódované v sobě i ve svém náboženství. Každý máme své představy, danosti, stereotypy, víru. Máte představu o tom, co je hmotné, co nehmotné, co viditelné, co neviditelné... Když odletíte do Dillí, vaše představa vezme za své. Tam všichni věří, že slon má dvacet chobotů a kráva je svatá. A nám samozřejmě připadá, že nenormální je ta jejich představa. Náš současný pohled na Indii, na Egypt a islámské státy je, že jsou to zaostalí a bezkulturní lidé, ale před dvěma tisíci let, kdy jsme tu žili v chatrčích a čekali jsme na románskou kulturu, tam už byly paláce a Byzantská říše a byli daleko před námi. Evropa by nebyla bez kultury východu. Neměli bychom písmo, matematiku, abecedu atd. Takže když se na to koukáme jako na spirálu nebo otáčející proces, tak teď třeba vypadáme dobře, ale nebylo to tak vždy a nemusí to tak být vždy.

Ty sám jsi byl v Indii nebo nějakém takovém státě, o kterých mluvíš?

Ne, nebyl. Já si právě všechny ty jejich mistry vozím sem k nám. Byl jsem jen v Kanadě a sjezdil jsem stopem Evropu. Nejsem moc cestovatelský typ. Nemám rád letadla a svým způsobem i auta mi připadají nepřírozená. Takže já bych nejraději, kdyby to bylo možné, cestoval maximálně tam, kde jsem koněm za tři dny. Praha – Brno – ideál. Pablo Russel, indiánský domorodný

Nahoře: Deepaka Chopru se Ctirad snažil přivést do ČR sedm let a letos se to podařilo. **Uprostřed:** Sant Rajinder Singh Ji Maharaj se Ctiradem a jeho rodinou. **Dole:** s Raymondem Moodym a Zdeňkem Hajným.

Nahoře vlevo: Šivovo kolo života – s manželkou Janou.
Dole vlevo: Na festivalu Evolution 2014 vibroval Veletržní palác pozitivní náladou **Vpravo:** S Masaru Emotem, který nedávno zemřelo.

náčelník, mi kdysi radil, abych si vždycky, když jedu autem, nezapomněl přivolávat všechny tři stránky sebe – což je duch, duše a tělo. Ne vždy jsou totiž spolu – to známe všichni. Když při jízdě autem bezmyšlenkovitě odbočíme naučenou trasou, kterou jezdíme často, a ne tam, kam jsme měli zrovna dnes jet. Prostě nedojedeme, kam jsme chtěli. To naše rychlé cestování není pro tyto entity v pořádku, a tak zabloudíme. Proto jsem se naučil před cestou si přivolat svoje části, které se jmenují Ctírad, Ctírad a Ctírad. A hned se mi jede líp. A zase – zdá se vám to divné? Mě to ale baví.

Teď jezdíme autem po celé republice v rámci projektu PROREGIONY. Tenhle projekt mě nesmírně baví, ale ty věčné přesuny mezi městy mi vadí.

Je projekt PROREGIONY politika?

ProRegiony nemají ambici vstoupit do politiky, jak ji dnes vnímá většina lidí – tedy sezení v úřadu a využívání moci. Ale má ambici podílet se na zlepšování správy veřejných věcí, což by mělo náplní politiky být. Chceme pomoci projektu zvýšit motivaci lidí, aby se starali o svůj region. Nemám ambici starat se o jejich regiony sám, ale rád bych je inspiroval k větší aktivitě. Každý z nás má nějaký svůj dosah, a když své peníze a aktivitu vloží do svého regionu, tak téhle své oblasti pomůže a ona se začne rozvíjet. Prostě, když to jde, upřednostnit místní zdroje – farmáře, obchodníky, řemeslníky, školky atd., peníze na charitu posílat nejen do Afriky, ale třeba i do místního domova důchodců. Každý máme v systému nějakou svou roli, svůj dosah, tak proč ho nevyužít.

Ty se chováš podle takových pravidel?

Můj region je Praha, takže pro profesní spolupráci oslovuji pražské firmy. Bydlím v Měcholupech, takže si nechávám opravovat auto v místním servisu, utráčím tady v obchodech, hraju tu tenis, chodím na pizzu... Ale to není nic nepříjemného, nepřekonatelného. To jsou drobnosti, které nás mohou vrátit k dlouhodobému a udržitelnému rozvoji.

Skončím neinvenční otázkou. Co chystáš v nejbližší době?

Mám v hlavě další projekt navazující na PRAŽSKÉ BRÁNY. Mám Prahu rád a myslím si, že by mohla skutečně být bránou pro inspiraci a propojení. Chtěl bych, aby přitahovala učence, vědce a myslitele jako za Karla IV. a Rudolfa II. Chtěl bych sem dostat globální špičky materiální i duchovní a chtěl bych, aby si tu transparentně řekli, že obojí je vlastně totéž. I když máme všichni hodně rozdílné představy a víru, jak jsem o tom mluvil na začátku, v nitru jsme všichni stejní. A na to bych chtěl teď upozorňovat. Naše planeta je relativně malá, a tak je důležitá spolupráce a spolužití pro to, aby tu mohly žít také děti našich dětí a děti dětí dětí a děti dětí dětí dětí...

Koukněte na:

www.ctiradhemelik.cz

www.felicius.cz

www.festivalevolution.cz